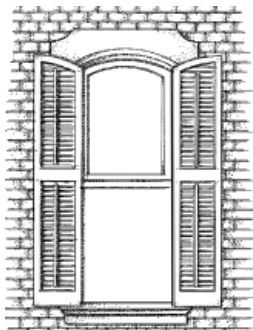

**Poruka
subotne
škole**

**Vesti
III/2011**

III tromesečje

ZAPADNO-CENTRALNO AFRIČKO ODELJENJE

Ovog tromesečja predstavljamo Zapadno-centralno afričko odeljenje, koje obuhvata 22 zemlje, koje se prostiru od zapadne afričke obale do Sudana i od Mauritanije, Malija, Nigera i Čada na severu do Republike Kongo na jugu.

U ovom području živi više od 863 000 vernika Hrišćanske adventističke crkve. Svaki 390. stanovnik je adventista. Oni održavaju bogoslužjenja u više od 7000 crkava i malih grupa širom zapadnog dela Afrike.

Veliki deo severnog područja Zapadno-centralnog odeljenja čini pustinja i polupustinja, dok se guste džungle pružaju u unutrašnjosti ostalog područja. U modernim gradovima, uglavnom smeštenim duž obale okeana, žive milioni ljudi. Milioni drugih žive u kolibama napravljenim od blata i slame ili jednostavnim kućama izgrađenih od blokova u retko naseljenim, raštrkanim selima. Većina stanovništva u malim selima bavi se zemljoradjom i uzgajanjem stoke, ali mnogi time jedva izdržavaju svoje porodice. Život za njih predstavlja stalnu borbu i oni čeznu da njihova deca imaju bolju budućnost.

Ljudi u Africi razumeju da tajna bolje budućnosti leži u obrazovanju. Ako njihova deca prime bolje obrazovanje, imaju mogućnost da se izdignu iznad siromaštva i ostvare svoje snove.

Hrišćanska adventistička crkva u Africi ulaže svoje napore da obezbedi škole za decu svih uzrasta kako bi imala priliku da se

Hrišćanska adventistička crkva u Africi ulaže svoje napore da obezbedi škole za decu svih uzrasta kako bi imala priliku da se školuju. Prosvetni radnici adventisti u stotinama adventističkih osnovnih i srednjih škola u tom području donose nadu i svetliju budućnost onima koji su voljni da uče.

Misionski projekti:

Dar trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se ostvare sledeći projekti:

- Izgradnja medicinskog kabineta na Adventističkom univerzitetu Kosendai u Kamerunu
- Crkva u kampusu Veli Vju univerziteta u Gani

02.07.2011.

1. San koji ne prestaje

Miriam je naporno radila da bi zaradila dovoljno sredstava za život i školovanje na državnom univerzitetu u Kamerunu. Studentima u Africi je veoma teško da se školuju bez novčane pomoći svojih roditelja, ali Miriam je bila odlučna u nameri da završi fakultet i da svoj doprinos u službi Bogu.

Kada je pre nekoliko godina postala vernik Hrišćanske adventističke ckrve, život joj je postao teži. Njen otac, koji nije hrišćanin, protivio se njenoj novoj veri. Miriam je znala da od svoje porodice više ne može da traži novčanu pomoć. Njena jedina nada bila je Bog.

Novi univerzitet

Od trenutka kada je čula za Adventistički univerzitet Kosendai, Miriam je imala želju da tamo studira. Škola je upravo počela sa radom. Časovi su održavani na kampusu Adventističke srednje škole udaljene nekoliko sati od glavnog grada Kameruna. Miriam se pitala

da li će ikada moći da sakupi dovoljno novca za školovanje na tom univerzitetu pošto nije mogla da plaća školarinu ni na državnom univerzitetu. Međutim, njen san nije nestao. Želela je da uči u okruženju u kome će njene vera moći da jača i gde će biti naučena da služi drugima.

Kamen spoticanja ili sredstvo za postizanje cilja

Miriam je pohađala nastavu dve godine na državnom univerzitetu. Međutim, bila je primorana da napusti školovanje jer nije imala dovoljno novca. Radila je na različitim radnim mestima, šta god je mogla da pronade. Živela je skromno kako bi uštedela svaki cent. Ali, nakon godinu dana napornog rada uspjela je da uštedi samo 80\$. Svakog dana molila se Bogu da joj otvori neki put da nastavi svoje školovanje. Znala je da mora da ima poverenje u Boga da će se On pobrinuti za njene potrebe. Uprkos poteškoćama, ona je konkurisala za upis na Adventističkom univerzitetu Kosendai i bila je primljena.

Miriam je jedva čekala da sve ispriča Emili, svojoj najboljoj drugarici. Znala je da Emili želi da postane nastavnica. Međutim, ni ona nije imala novca za školarinu, a porodica nije imala dovoljno sredstava da joj pomogne. Miriam je želela da pronade neki način da i Emili upiše Kosendai univerzitet. U svom oduševljenju Miriam je ponudila svojoj drugarici da joj plati troškove upisa. Emili je pristala i podnela molbu za upis.

Bog će se postarati

Uskoro je Miriam uvidela da njena brzopleta ponuda nije bila mudra odluka. Ona jedva da je imala dovoljno novca da plati sopstveni upis. Gde da pronade novac da plati upis svojoj prijateljici? Kako da nabavi 700\$ potrebnih za plaćanje semestra? Međutim, Miriam je imala veliku želju da pohađa nastavu zajedno sa Emili. Molila je Boga da se postara za novac koji im je potreban.

Emili se takođe brinula na koji način će obe platiti školarinu. Konačno skupila je hrabrost i upitala Miriam: „Koliko novca imaš za školarinu?“

„Imam nešto novca,“ odgovorila je Miriam neodređeno. Emili nije bila zadovoljna tim odgovorom, pa je ponovila pitanje. „Ima-

ćemo 200\$," rekla je Miriam. „Bog će se pobrinuti za preostali iznos.“ Miriam nije imala 200\$, ali je verovala da će se Bog postarati.

Nekoliko dana kasnije vernici su dali novac Miriam koji su sakupili za nju. Njen otac joj je takođe dao malu sumu. Dobila je ukupno 200\$. Miriam se zahvalila Bogu na tome. Pre nego što su krenule na Kosendai univerzitet još jedan vernik je dao Miriam 90\$. Njeno srce bilo je ispunjeno hvalom.

Vera se isplatila

Prijateljice su se smestile u školi, platile su upis i školarinu za prvi mesec. Vernici njihove crkve slali su im svakog meseca malu sumu novca, a tokom raspusta prodavale su knjige da bi zaradile za školarinu. Jednom prilikom tokom školskog raspusta Miriam se razbolela i nije mogla da radi nekoliko sedmica. Međutim, Bog ju je blagoslovio dobrom zaradom na početku raspusta, koliko bi inače zaradila tek za nekoliko sedmica.

Miriam je prihvatila posao na koledžu kao spremačica. Pevala je pesme hvale Bogu dok riba podove, čisti kupatila i namešta krevete. „Ti si moja snaga i moja radost, Isuse,“ pevala je umilnim glasom. Ona je to mislila celim svojim srcem.

Miriam je nedavno diplomirala. Uspela je da plati školarinu. Ona zna da je Bog odgovorio na njene molitve. Miriam ohrabruje Emili da ima poverenje u Boga da će i njoj pomoći da završi poslednju godinu fakulteta.

Kratke činjenice – Kamerun

- Kamerun leži na obalama Atlanskog okeana blizu ekvatora. Ima tropsku klimu.
- Različite vrste divljih životinja žive u džunglama i ravninama Kameruna, kao što su majmuni, šimpanze, gorile, antilope, lavovi, slonovi i mnoge vrste ptica i zmija.
- Većina stanovništva u Kamerunu govori lokalnim dijalektom, mada su zvanični jezici engleski i francuski.

09.07.2011.

2. Od buntovnika do vernika

(Zamolite jednog mladića da iznese ovo iskustvo u prvom licu.)

Zovem se Džon. Ja sam iz Senegala, male zemlje na zapadnoj obali Afrike.

Kada sam imao petnaest godina video sam kako ljudi u našem selu postavljaju klupe na otvorenom. Pitao sam jednog čoveka zašto to rade, a on je odgovorio da će neki ljudi na tom mestu održati predavanja. „Ovakva predavanja o Bogu nikada ranije nisi čuo,“ rekao je. „Trebalo bi da dođeš.“

Krenuo sam na predavanja iz radoznalosti. Čovek je bio u pravu. Čuo sam divne priče o Bogu i Isusu. Posle izvesnog vremena saznao sam da je ova predavanja organizovala Hrišćanska adventistička crkva.

Uvrede

Sećam se svog prvog susreta sa adventistima kada sam imao sedam godina. Tada sam sa svojom porodicom živio u drugom selu. Jednog dana šetao sam sa nekoliko dečaka kada su se oni zaustavili pred jednom zgradom na kojoj se nalazio natpis *Crkva adventista sedmog dana*. Nisam znao šta taj naziv znači. Pomislio sam da je možda crkva bila izgrađena za sedam dana. Moji drugovi stajali su na ulici i vređali ljude koji su ulazili u crkvu. Ja sam im se u tome pridružio.

Nekoliko godina kasnije živio sam sa svojim ujakom da bih u njegovom mestu pohađao školu. Tada sam išao na predavanja koja su organizovali ljudi koje sam vređao kao dete. Predavanja su mi se svidela.

Nepokolebljiv u veri

Za vreme školskog raspusta otišao sam kući kod roditelja. Jednog dana dok sam sedeo napolju, primetio sam mlade ljude kako pozivaju susede na predavanja. Kada su me videli, pozvali su i mene da dođem. Bio sam jako iznenađen kada sam saznao da su adventisti. Mladi su me pozvali da im se pridružim na biblijskim časovima. Odlučio sam da odem. Išao sam na sva predavanja. Kada su se završila nastavio sam da proučavam Bibliju sa novim prijateljima adventistima. Uvideo sam da su ovi ljudi koje sam vređao kao dete Božji narod. Predao sam svoj život Hristu i odlučio da se krstim.

Moja majka je bila nesrećna što ne idem u istu crkvu kao i moja porodica. Moji prijatelji, isti dečaci koji su vređali adventiste kada smo bili mali, rekli su da sam lud. Međutim, ja sam doneo čvrstu odluku. Odlučio sam da sledim Hrista i da se krstim, čak i kada se jedan od dečaka koji se pripremao za krštenje sa mnom predomislio posle pretnji svojih roditelja.

Novi život i novi izazovi

Raspust se završio i ja sam se vratio u ujakov dom da nastavim sa sledećim semestrom. Međutim, kada sam odbio da pohađam nastavu subotom, direktor me je izbacio iz škole. Zabrinuo sam se kako ću nastaviti dalje školovanje. Vernici crkve su saznali za situaciju u kojoj sam se našao i sakupili novac za Adventističku srednju školu. Bilo mi je drago što ću nastaviti školovanje u školi u kojoj svetkovanje subote nije predstavljalo problem.

Posle završene srednje škole odlučio sam da postanem viši medicinski tehničar. Čuo sam za novi Adventistički univerzitet Kosendai u Kamerunu. Odlučio sam da se upišem tamo iako se nalazio daleko od mog doma. Počeo sam da pravim planove. Izračunao sam da mi je potrebno oko deset dana putovanja autobusom do škole, ali sam ipak odlučio da idem.

Kada su vernici crkve čuli za moju odluku, ponovo su me podržali i ohrabрили. Tada mi je jedan vernik kupio avionsku kartu tako da sam do Kameruna stigao za nekoliko sati umesto da putujem skoro dve nedelje autobusom prolazeći kroz nekoliko zemalja.

Raditi za Boga

Trenutno studiram na Adventističkom univerzitetu Kosendai. Teško mi je jer ne mogu da viđam svoju porodicu. Crkva u Kamerunu mi pomaže u plaćanju školarine. Jedva čekam da se vratim u Senegal da radim kao bolničar u adventističkoj klinici u mom selu. Želim da služim Bogu i svojim bližnjima, kao što je Isus radio.

Ovaj univerzitet je nov. Studenti dele kampus sa srednjom školom. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se izgradi medicinski kabinet, u kome će studenti moći da imaju praktičnu obuku u svojoj oblasti. Hvala vam što pomažete mladim ljudima u Africi da unaprede svoje znanje kako bi služili Bogu.

Misionska služba – Kamerun

- Adventistički univerzitet Kosendai nalazi se u srcu Kameruna, oko četiri sata od glavnog grada, Jaunde.
- Univerzitet je nov i trenutno koristi kampus Adventističke srednje škole dok se potrebne zgrade za univerzitet ne završe. Crkvi u Kamerunu i univerzitetu potrebna je naša pomoć. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se izgradi medicinski kabinet da studenti imaju bolje uslove za učenje i da se bolje pripreme za službu Bogu.

16.07.2011.

3. Promena srca

Isaija se uznemirio kada je čuo ljutite glasove svojih roditelja. Ponovo su se svađali. Majka je želela da Isaija pođe sa njom u crkvu, dok je otac želeo da mu sin toga dana pomaže u poljoprivrednim poslovima. Isaija nije želeo da razljuti i razočara svoje roditelje.

Radi mira u kući, Isaija je obično nedeljom odlazio u crkvu sa ocem. Ovo je veoma mučilo njegovu majku, pa je odlučila da ga pošalje u obližnju Adventističku školu Kosendai. Isaija je imao samo

jedanaest godina i nije mu bilo svejedno da ode iz svoga doma. Kada mu je majka objasnila da će u školskom kampusu živeti sa sestrom i njenim suprugom, Isaija je osetio olakšanje, jer neće biti sasvim sam.

Mladi buntovnik

U školi Kosendai Isaija je primetio da skoro svi, uključujući i njegovu sestru i zeta, odlaze subotom u crkvu. Isaija je bio rastrzan između odlaska na bogoslužjenje sa svojom porodicom i straha da bi to moglo razljutiti njegovog oca. Ponekad je umesto da ode u crkvu ostajao kod kuće i gledao televiziju. Njegova sestra bila je tužna zbog toga, ali smatrala je da je najbolje da ne tera Isaiju da ide u crkvu.

Tada se Isaijin stariji rođak Tiri doselio u dom Isaijine sestre i zeta. Isaija mu se divio i želeo je da bude poput njega. Jednog dana video je svog rođaka kako kreće od kuće sa Biblijom u ruci. „Kuda ideš?“ upitao ga je Isaija.

„Na biblijski čas,“ odgovorio je Tiri. „Spremam se za krštenje.“ Isaija je krenuo sa Tirijem u crkvu. *Ako Tiri voli da proučava Bibliju, želim i ja da je proučavam*, pomislio je. „Idem sa tobom,“ rekao je.

Pastor je pozdravio mlade koji su došli na čas. Isaija je pažljivo slušao i uvideo da je izgubio mnogo vremena gledajući televiziju kada je imao priliku da uči o Bogu. Na kraju proučavanja pastor je zamolio Isaiju da se pomoli. Nije mu bilo svejedno jer se nikada ranije nije javno molio. Sa mukom je izgovarao reči. Posle završene molitve osetio je neku neobičnu radost. U njemu se javila želja da se takođe pripremi za krštenje.

A otac?

Tada je Isaija pomislio na svoga oca. Šta će da kaže kada čuje za njegovu želju da postane adventista? Međutim, čvrsto je doneo odluku. Znao je da uprkos svemu mora da se bori za istinu koju je upoznao. Nastavio je da odlazi na biblijske časove sa svojim rođakom.

Polako se približavao dan kada je trebalo da se krsti zajedno sa Tirijem. Jednom prilikom dok su se vraćali kući, Isaija je osećao veliku radost u svom srcu. Čak ga ni očevo neslaganje nije moglo odvratiti od krštenja. Međutim, kada je stigao kući, otac ga je čekao u dnevoj sobi.

„Da li je istina da ćeš se priključiti Hrišćanskoj adventističkoj crkvi?“ upitao ga je otac.

Isaiji je bilo neprijatno. „Da,“ tiho je odgovorio.

Otac je ustao, uzeo svoje stvari i otišao bez reči.

Te subote u crkvi je održano veliko krštenje. Isaija se smešio pri pomisli da pre nekoliko meseci nije ni sanjao da će ovo doživeti.

Isaijina želja

Isaija nije video oca od dana krštenja. Njegova majka i sestra bore se da mu omoguće dalje školovanje. Sada ima petnaest godina. Nedavno je primio od oca 10\$, što predstavlja znak nade da njihov odnos može da se popravi. „Želim da posetim svoga oca,“ kaže Isaija. „Želim da zna da ga poštujem iako sam doneo odluku da sledim Boga i krstim se u Hrišćanskoj adventističkoj crkvi.“

„Želim da zna da sam se promenio otkako sam došao u ovu školu. Niko ne mora da me tera da subotom idem u crkvu. Sada odlazim tri puta sedmično. Želim celim srcem da sledim Boga,“ dodaje uz osmeh. „Školovanje u Kosendai školi pomoglo mi je da upoznam svog Spasitelja. Slavim Boga zbog onoga što je učinio za mene na ovom mestu.“

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se izgradi medicinski kabinet na Adventističkom univerzitetu Kosendai. Hvala vam što darovima podržavate rad univerziteta i pomažete mladima u Kamerunu da prime obrazovanje u čijem je središtu Bog.

Kratke činjenice-Kamerun

- Većina stanovništva živi izvan većih gradova i bavi se poljoprivredom. Hrane se onim što proizvedu. Najčešća hrana je kukuruz, kasava (korenasto povrće koje svojim ukusom podseća na krompir), kikiriki, slatki krompir i neke vrste banana.
- Žitarice i korenasto povrće često se kuva i pasira i služi sa začinjnim sosom od povrća. Meso i pirinač su skupa hrana koju većina ljudi u selima retko jede, čak iako uzgajaju stoku ili koze.

23.07.2011.

4. Božja škola

Zovem se Ama. Živim u Kamerunu. Zvanični jezici u mojoj zemlji su francuski i engleski. Ja govorim francuski.

Želela sam da upišem medicinsku školu, ali u Kamerunu nismo mogli da pronađemo medicinsku školu u kojoj se nastava održava na francuskom jeziku. Činilo se da ću morati da odem u neku drugu zemlju. Tada nam je neko rekao za Adventistički univerzitet Kosendai, udaljen oko četiri sata od glavnog grada Kameruna, na kome se nastava održava na francuskom.

Nismo ništa znali o adventistima, niti šta njihovo ime znači. Pozvali smo školu da pitamo da li primaju studente koji nisu adventisti. Žena koja se javila rekla je da studenti svih vera mogu da se upišu.

Bila sam uzbuđena jer sam mogla da ostvarim svoj san. Bila sam primljena i nestrpljivo sam očekivala početak školske godine. Spakovala sam stvari, pozdravila se sa svojom porodicom i sa velikim iščekivanjem ušla u autobus koji me je poveo u novu avanturu.

Nova avantura

Put nas je vodio preko neravnih, prašnjavih puteva i kroz prirodu kakvu nikada ranije nisam videla. Konačno, kasno uveče, stigla sam u Nangu, grad najbliži univerzitetu. Škola se nalazila u blizini grada. Pronašla sam taksistu motociklistu koji me je odveo na univerzitet. Išli smo blatnjavim, prljavim putevima i uskoro smo stigli na kampus. Zaustavili smo se ispred ženskog internata. Dežurni student odveo me je do sobe i ja sam se od iscrpljenosti srušila na krevet. Posmatrajući ovu staru zgradu u kojoj sam se našla, nadala sam se da se neću razočarati.

Sledećg jutra prošetala sam kampusom da vidim školu po dnevnom svetlu. Zgrade su bile stare. Ja sam se nadala nečem lepšem. Šetajući naišla sam na veliko gradilište. Na tom mestu gradio se nov univerzitetski kampus. *Jednog dana ovo će biti lepa škola*, pomislila sam u sebi. *Za sada, moraću da se zadovoljim starim kam-*

pusom. Saznala sam da univerzitet koristi kampus srednje škole dok se ne završi gradnja novih objekata.

Još nešto me je iznenadilo. Časovi počinju u sedam sati ujutru, a neki traju do deset sati uveče. Svi studenti na kampusu odlaze na bogoslužnja tri puta sedmično, utorkom, petkom uveče i subotom pre podne. Takođe prisustvuju svakodnevnim bogoslužnjima u internatu. I ja sam vernik hrišćanske crkve ali mi retko odlazimo u crkvu. Ovo je bilo nešto zaista novo za mene.

Učenje

Nerado sam otišla na prvo bogoslužnje. Međutim, muzika je bila prijatna, a propoved mi se svidela. Primetila sam da sam se počela radovati bogoslužnjima. Došla sam u školu ne znajući ništa o adventistima, ali sam ubrzo saznala. Objasnili su mi da je Bog posvetio subotu kao sveti dan koji provodimo sa svojim Tvorcem. U početku mi je to bilo čudno, ali sam ubrzo prihvatila kao predivno učenje. Najvažnija lekcija koju sam naučila bila je da u ovoj školi Biblija ne predstavlja ukras na polici. Ona je knjiga života, put ka spasenju. Počela sam da nosim svoju Bibliju na bogoslužnja da bih mogla da pratim tekstove.

Na univerzitetu Kosendai naučila sam mnogo toga o Bibliji, što nisam očekivala da ću naučiti na univerzitetu.

Promenjen život

Moja majka voli da čuje šta učim u školi. Kada dođem kući, uzmem Bibliju i sa njom imam priliku da podelim ono što sam naučila. Ponekad mama u tišini čita Bibliju. Moja sestra, profesor na drugom univerzitetu, zamolila me je da sačuvam svoje stare subotnoškolske lekcije za nju. Voli da ih proučava.

Sada sam na drugoj godini. Moj život se mnogo promenio. Mnogo sam bliža Bogu nego što sam ikada bila. Takođe sam i sebe bolje upoznala. Radujem se što svakoga dana mogu da naučim nešto novo o Bogu.

Ove godine živim izvan kampusa i nemam obavezu da svakoga dana prisustvujem bogoslužnjima. Ali ja ne želim da ih propustim, jer toliko mogu da naučim tamo. Kada dođe pravo vreme, učiniću

zavet sa Bogom krštenjem. Za sada zahvalna sam Bogu za sve što mi je pružio na Adventističkom univerzitetu Kosendai.

Vaša darovanja pružaju podršku adventističkom obrazovanju širom sveta. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoćiće da se izgradi nov kampus na Adventističkom univerzitetu Kosendai.

Misionska služba

- U Kamerunu živi oko 108 400 adventista. Ukupan broj stanovnika iznosi oko 19 miliona. To znači da je svaka 175. osoba adventista. Međutim, još veliki broj ljudi treba da čuje da ih Bog voli i da prihvate Isusa kao svog Spasitelja.
- Molimo se da vernici u Kamerunu dele svoju veru sa ljudima oko sebe. Molimo se da prosvetni radnici u adventističkim školama i univerzitetima dopru do studenata i njihovih porodica koje još nisu upoznale Božju ljubav.

30.07.2011.

5. Druga prilika

(Zamolite mladića da iznese ovo iskustvo u prvom licu.)

Sa svojim prijateljima teturao sam se iz diskoteke. Bili smo mladi i buntovni. Posrtali smo do auta koji je moj prijatelj uzeo bez očeve dozvole. Krenuli smo. Bilo je kasno, a mi smo bili umorni.

Kada je auto skrenuo u suprotnu traku, moj prijatelj se smejaio i naglo okretao volan. Iznenada se prasak razlegao kroz noć.

Smrt prijatelja

Ošamućen, izvukao sam se iz smrskanog auta. Hteo sam da pomognem prijateljima, ali bili su mrtvi. Um mi se pomračio i jedva sam se setio kako da dođem do kuće.

U kući je bilo sve tiho kada sam došao. Srušio sam se na sofu. Upalio sam televizor kako bih odvratio misli od onoga što se dogodilo. Prebacivao sam kanale tražeći nešto što će rasterati slike koje su mi stalno bile pred očima: naše pijanstvo i ludost, sudar, smrskani auto i najgore od svega tela mojih prijatelja koja nepomično leže u tami. Pokušao sam da oteram misli i nateram sebe da gledam televiziju.

Zrak nade

Na programu neki čovek je držao propoved. Još više sam se zavalio u sofu i pokušao da opustim ruke. Nekako, čovekove reči probile su tamu koja me je okruživala. Podigao sam se i slušao. Ne znam koliko dugo sam sedeo tako zureći u televizijski program, ali postepeno sam shatio da moji mišići više nisu bili u grču. Malo sam se opustio.

Pastor na televizijskom programu pozivao je slušaoce da predaju sebe Bogu pre nego što bude kasno. Moje srce počelo je brže da kuca. Da ne bude kasno! Bilo je kasno za moje prijatelje i zamalo kasno za mene. Mogao sam izgubiti život kao i oni. Bio sam tako blizu smrti.

Setio sam se roditeljevih upozorenja da donosim pogrešne odluke, da biram prijatelje koji nemaju dobar uticaj na mene. Ali ja nisam želeo da ih slušam.

Kada je govornik na televiziji počeo da se moli, iznenada je jecaj sišao sa mojih usana. Moje srce je zavapilo Bogu, *Molim te, promeni me!*

Znao sam da su moji roditelji u pravu. Odlučio sam da se promenim. Želeo sam da prestanem da pijem i da trošim vreme i novac u diskotekama.

Ispričao sam majci šta se dogodilo prethodne večeri. Zatim sam joj rekao da sam predao život Bogu i da želim da me On promeni. Osetila je veliko olakšanje, ali sam primetio da je još uvek bila zabrinuta. Roditelji su znali da neću moći da se promenim bez Boga.

Druga prilika u životu

Nekoliko sedmica kasnije majka mi je rekla da je sreła mladića koji je ostavio snažan utisak na nju. Bio je sa Adventističkog univerziteta u Kamerunu, koji se nalazi na nekoliko sati od mog doma. „Mladić mi je rekao da se u okviru univerziteta nalazi i srednja

škola,“ rekla je majka. „Ako budeš pohađao tu školu bićeš okružen hrišćanskim uticajem“ Znao sam da je u pravu. Bio mi je potreban nov početak. Pristao sam da upišem srednju školu u okviru univerziteta Kosendai.

Moj život se promenio čim sam stigao u školu. Svakog jutra imali smo bogoslužjenje, što je jačalo našu veru. Bilo je dosta pravila koja je trebalo da poštujemo. Ranije bih se pobunio protiv tih pravila, ali sada razumem da su ona za moje dobro i pomažu mi da se usredsredim na učenje i da živim po Božjoj volji.

Škola mi nikada nije značila, ali sada želim da učim, da pokažem Bogu koliko sam zahvalan što mi je dao drugu priliku da živim životom vrednim življenja. Kada se vratim kući u toku raspusta, želim da pronađem stare prijatelje i kažem im šta je Bog učinio za mene. Ne znam kako će oni reagovati, ali želim da znaju da nisam osoba kakvu su oni nekada poznavali i da me je Bog promenio. Nadam se da će i oni dozvoliti da ih Bog promeni. On to uvek želi i ima silu da to učini. Moj život je dokaz da je to istina.

Kresent Asana ima sedamnaest godina. On je iz Centralnoafričke Republike. Pohađa nastavu u Adventističkoj srednjoj školi Kosendai u Kamerunu.

- Škola u koju Kresent ide trenutno deli svoje prostorije sa Adventističkim univerzitetom Kosendai. Zbog toga se časovi često održavaju do kasno uveče.
- Novi kampus je delimično završen. Potrebna su novčana sredstva kako bi se završile sve potrebne učionice. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se izgradi preko potreban medicinski kabinet u kome bi studenti medicine, farmakologije i drugih medicinskih oblasti imali odgovarajuće uslove za nastavu.

06.08.2011.

6. Žena koja je ometala krštenje

(Zamolite jednog čoveka da ispriča ovo iskustvo u prvom licu.)

Mala grupa vernika pevala je pesmu idući prema reci izvan seoceta u zapadnom Kamerunu. Kada su se približili reci, ugledali su ženu divljeg pogleda kako trči prema njima zamahujući nožem. „Idite odavde,“ vikala je. „Ovo mesto pripada mojim predacima i vi na ovom mestu nećete izvoditi svoje vradžbine?“ rekla je mašući nožem iznad svoje glave.

Strašne pretnje

Grupa adventista zaustavila se iz straha šta bi ova žena mogla da uradi. Ja sam krenuo prema njoj. „Reka ne pripada samo jednoj osobi,“ rekao sam polako. „Mi ne izvodimo vradžbine. Došli smo ovde da krstimo nekoliko vernika.“

Shvatio sam da je upravo ta žena uništila mesto za krštenje koje sam dan ranije pripremio. Poslagao sam kamenje u brznoj reci da napravim mirno jezerce gde ću da obavim krštenje. Zatim sam stazu prekrrio palminim listovima i cvećem da sve izgleda svečano. Kako sam bio razočaran kada sam se vratio na reku pre zalaska sunca veče pre krštenja i video da je kamenje oboreno, a palmovi listovi i cveće sklonjeni.

Ženini povici preneli su me iz razmišljanja. *Da li je bilo sigurno da nastavim sa obredom krštenja? Da li će ova žena povrediti nekoga i ostvariti svoje pretnje?* Nisam znao šta da radim. Posmatrao sam one koji su došli da se krste. Znao sam da će biti razočarani ako budu morali da odlože krštenje.

Korak vere

Ljudi su počeli da se okupljaju oko nas da vide ko viče. Uprkos ženinim pretnjama odlučio sam da nastavim sa krštenjem. Pomolio sam se i zakoračio u vodu. Krštenici su stali uz obalu van domašaja ženinog noža. Nastavili smo da pevamo dok je ona i dalje vikala i vređala nas.

Tada je skočila u vodu i podigla nož iznad glave. Još jednom sam joj se obratio. „Tvoji predaci nisu stvorili ovu reku,“ rekao sam. „Bog ju je stvorio prilikom stvaranja zemlje. On je naložio svojoj deci da Njegovu ljubav pokazuju svima.“

Žena je prestala da viče i pogledala je u mene. Osetio sam da mi Bog daje snagu da nastavim sa krštenjem. Kada sam zakoračio u vodu, žena je ispustila nož. Uzeo sam ga i dao starešini na obali. Žena je mirno stajala u vodi kao da se zaledila.

Krštavao sam jednu po jednu osobu dok su žena i stanovnici sela to posmatrali. Kada je poslednja osoba bila krštena, krenuli smo malo uzbrdo. Crkveni starešina je primetio da žena koja nam je pretila ne može sama da izađe iz reke, pa joj je pomogao.

Kada su vernici klekli da se pomole, ova žena koja nam je pretila takođe je klekla. „Molim te budi sa ovom ženom i promeni njeno srce,“ molio sam se, ne znajući kako će reagovati na moju molitvu. Posle molitve ustali smo i vratili ženi nož. Nelagodna tišina zavladała je među prisutnima. Da li će žena opet postati neprijateljski raspoložena? Da li će pokušati da nas napadne?

Neočekivani kraj

„Molim vas, oprostite mi zbog onoga što sam uradila,“ rekla je tiho.

Iznenaden njenom reakcijom, upitao sam je da li mogu da je posetim.

„Da,“ odgovorila je.

Saznao sam da se zove Hada. Starešina i ja smo je posetili i uskoro je počela da dolazi u crkvu. Nedugo posle našeg prvog susreta kod reke, Hada je ušla u istu reku i krstila se.

Hada se toga dana nije sama krstila. Pridružili su joj se oni sa kojima je podelila svoju veru. I oni su želeli da postanu deo Božje porodice putem krštenja. Hada je pronašla Božju ljubav i delila ju je sa onima koje je sretala.

Broj vernika u tom selu povećao se na četrdeset. Oni su stanovnicima obližnjeg sela govorili o Božjoj ljubavi, u kome je sada oformljena nova grupa vernika.

Bog je pretnju pretvorio u blagoslov i omekšao tvrdo ženino srce svojom ljubavlju. Naši darovi pomažu da se oforme nove grupe vernika u Africi i širom sveta. Hvala vam što dajete kako bi i drugi mogli videti Božju ruku u svom životu.

Dezire Ndibi studira teologiju na Adventističkom univerziteti Kosendai u Kamerunu.

- Od 19 miliona stanovnika koji žive u Kamerunu, oko 108 400 su adventisti. To znači da je svaka 175. osoba adventista. Iako je ovo veliki procenat, neki delovi Kameruna jedva da su čuli vest o Hristovom drugom dolasku.
- Pastori laici i pioniri Globalne misije rade u zabačenim oblastima gde radosna vest još nije stigla. Molite se Bogu da im pomogne u radu i zaštiti ih od onih koji odbacuju Hristovu ljubav.

13.08.2011.

7. Jedna jedina knjiga

(Zamolite mladića da ispriča ovo iskustvo u prvom licu.)

Pravio sam probleme. Nisam slušao roditelje i nastavnike, protivio sam se svakom autoritetu. Majka se plašila da ću takvim ponašanjem negativno uticati na braću i sestre. Nisam želeo da učim. Ponekad sam odbijao da idem u školu. Moja porodica nije bila religiozna, ali su roditelji imali stroga načela. Sve su pokušali da urade da me nateraju da budem poslušan, ali ništa nije vredelo.

Čovek sa knjigom

Jednog dana moja majka je putovala autobusom do udaljenog grada da kupi robu za svoju malu prodavnicu. Jedan čovek je ustao i

počeo da govori o knjizi koju prodaje. Knjiga se zvala *Velika borba*. Rekao je da je ta knjiga promenila život hiljadama ljudi. Majka ju je kupila. Bio je to izdatak za nju, ali bila je očajna. Kupila je tu knjigu za mene.

Kada se vratila kući, dala mi ju je. Volim da čitam i naslov mi je privukao pažnju. *O kakvoj velikoj borbi se radi?* pitao sam se. Otišao sam u svoju sobu i počeo da čitam.

Neočekivana misterija

Ono što sam pročitao u knjizi bilo je potpuno novo za mene. Ponešto mi je bilo teško da razumem. Ali sam nastavio da je čitam. Video sam neke fusnote koje upućuju na Bibliju. Pronašao sam je i potražio odgovarajuće stihove. Shvatio sam da knjiga *Velika borba* objašnjava biblijske tekstove.

U knjizi je bila spomenuta i subota. Nikada ranije nisam čuo za subotu kao sedmi dan, ali sam uvideo da je ta vest važna. Onda sam jednom prilikom u školi čuo dečaka kako govori o suboti. Upitao sam ga: „Da li subotom ideš u crkvu?“ Odgovorio je da ide. „Želeo bih da idem sa tobom,“ rekao sam.

On je išao u harizmatičnu crkvu u kojoj su se bogoslužjenja održavala subotom. Ja nisam pravio razliku. Priključio sam se crkvi. Moji roditelji bi se možda protivili tome, ali su bili svedoci da se menjam u dečaka kakvim su se nadali da ću postati. Nisu se protivili mojoj odluci.

Onda sam počeo da uočavam stvari u crkvi koje nisu bile u skladu sa onim što sam čitao u Bibliji. Crkveni vođama sam postavio neka pitanja, ali mi nisu dali prave odgovore. Tada me je jedan starešina optužio da sam adventista.

Ja nisam ništa znao o adventistima, ali sam osećao da ova crkva ima odgovore za kojima sam tragao. Jedan prijatelj me je upoznao sa adventistom i ja sam ga obasuo pitanjima. Sve odgovore je potvrdio Biblijom i ja sam počeo često da ga posećujem. Vodili smo duge i žive razgovore dok smo proučavali Bibliju zajedno. Znao je da je Biblija jedini autoritet koji ću prihvatiti. Nisam bio zainteresovan da idem u crkvu dok se prvo ne utvrdim u biblijskoj istini. Mislim da me je moj prijatelj razumeo i nije me nagovarao da dođem u crkvu.

Božji divan plan

Završio sam srednju školu i počeo da radim u osnovnoj školi u jednom malo selu da zaradim novac za koledž. Kada sam stigao u selo, saznao sam da je škola u kojoj je trebalo da počnem da radim adventistička škola. Počeo sam da odlazim u adventističku crkvu u selu i uskoro su sve sumnje nestale. Želeo sam da se krstim.

Moji roditelji su bili iznenađeni mojom odlukom da postanem adventista, ali videli su da se moj život promenio i nisu se tome protivili. Moj mlađi brat je takođe počeo da odlazi u crkvu i krstio se.

Zadrhtim pri pomisli gde bih se sada nalazio da mi majka nije poklonila knjigu *Velika borba* kada sam bio tinejdžer. Bio sam na pogrešnom putu i srljao u probleme. Ali Bog je upotrebio knjigu – jednu jednostavnu knjigu – da promeni moj život i vrati me na pravi put. Pre nego što sam pročitao knjigu, stvarao sam probleme svojoj porodici. Kada sam u njoj otkrio istinu, toliko sam postao uzbuđen zbog svoje vere da sam im stalno govorio o Božjem velikom planu spasenja.

Hrišćanska adventistička crkva ima razvijeni izdavački rad širom sveta. Naši darovi podržaće izdavački rad kako bi ljudi poput mene iskusili Božju ljubav. Hvala vam na vašim darovima. Hvala Bogu za spasenje koje nam daje.

- Gana leži na obalama Atlanskog okeana između Obale Slonovače i Togo. Gana je prva afrička zemlja koja je dobila nezavisnost. Ona je povela druge narode u borbu za nezavisnost.
- U Gani ima više od sto različitih etničkih grupa i jezika. Ljudi su uložili mnogo napora da žive zajedno u miru.

20.08.2011.

8. Božje dete

(Zamolite mladića da ispriča ovo iskustvo u prvom licu.)

Odrastao sam u paganskom domu, u jednom paganskom selu u Gani. Svi koje sam poznavao obožavali si idole. Prinosisi su životinje na žrtvu bogovima da dobiju njihovu zaštitu i da ih slave u vreme žetve. Plašili smo se da će se bogovi razljutiti i poslati na nas bolest i nevolje ako to ne činimo. Smatrali smo da su nam se loše stvari događale – čak i glavobolja – zato što smo uvredili nekog boga.

Nova škola

Najbliža škola bila je udaljena nekoliko kilometara od moga doma, tako da nisam bio u mogućnosti da se školujem. Kada sam imao deset godina, otvorila se adventistička škola u obližnjem selu. Najzad sam mogao da idem na nastavu! Brzo sam naučio da čitam i pišem i ubrzo sam bio jedan od boljih učenika među vršnjacima. Najvažnije od svega je bilo što sam učio o Isusu.

Škola je pozivala učenike da dolaze u crkvu, ali moji roditelji mi nisu dozvoljavali da idem iz straha da će se nešto loše dogoditi porodici ako se bogovi naljute. Ja sam želeo da idem u crkvu, ne toliko zbog vere koliko zbog toga što nisam želeo da se razlikujem od druge dece. Razmišljao sam da subotom kradom idem u crkvu, ali su nas roditelji terali da sa njima radimo u bašti preko vkenda.

Posmatrao sam decu u školi. Nisu svi bili adventisti niti hrišćani. Primetio sam da su adventistička deca bila poštena i dobra. Ono što mi je bilo najvažnije jeste da nijedno dete nije umrlo za vreme svog školovanja. To mi je bilo čudno zato što je mnogo dece umrlo u mom selu u kome se obožavaju idoli. Verovao sam da je Isus taj koji čuva hrišćansku decu od smrti. Postao sam mnogo pažljiviji na biblijskim časovima. Što sam više učio o Isusu, manje sam bio zainteresovan za idole koje su moji roditelji obožavali.

Promena vere

Kada sam krenuo u srednju školu, odselio sam se u selo u kome se škola nalazila. Najzad sam mogao da idem u crkvu. Zaboravio

sam idole koje su obožavali moji roditelji i ubrzo sam prihvatio Isusa za svog Spasitelja i krstio se.

Svojim roditeljima ništa nisam rekao jer sam se plašio njihove reakcije. Nisam želeo da idem kući i objašnjavam zašto ne želim da radim subotom. Uvek sam se izgovarao da moram da ostanem u školi. Međutim, roditelji su insistirali da dođem. Kada više nisam mogao da odlažem svoj povratak, otišao sam kući. Tada sam saznao da su roditelji već znali da sam postao hrišćanin.

Otac mi je rekao da neću moći da nosim hranu u školu ako im preko vikenda ne pomažem u poljoprivrednim poslovima. Međutim, majka mi je jednom prilikom ipak donela hranu. Kada je otac odbio da plati školarinu, počeo sam da radim i tako sam plaćam troškove školovanja. Uz Božju pomoć završio sam školu.

Odgovor na Božji poziv

Posle srednje škole postao sam crkveni blagajnik i pastor laik. Volim da drugima govorim o Božjoj ljubavi. Znam da me je Bog pozvao da budem pastor.

Sada studiram teologiju na Veli Vju adventističkom univerzitetu na jugu Gane. Moji roditelji ne mogu da mi pomognu oko plaćanja školarine jer ima još mnogo dece u porodici koja treba da idu u školu. Bog mi je pružio pomoć putem stipendije i poslao na kampusu. Znam da me je pozvao u Njegovu službu i da će me voditi u svemu.

Iako moji roditelji nisu adventisti sada poštuju moju veru. Znaju da je obrazovanje koje sam stekao u adventističkim školama imalo na mene pozitivan uticaj. Isus je taj koji me je promenio i ja samo Njemu pripadam.

Molim vas da se molite za moju porodicu da iskusiti spasenje kroz Isusa Hrista i Božju ljubav kakvu ja poznajem. Bog me je obilno blagoslovio poslavši me u adventističku školu. Želim da Mu služim celog svog života i da druge poučavam da i oni mogu da prime te blagoslove kao i ja. Jedva čekam da radim među svojim narodom i da govorim onima koji žive u tami o divnoj Božjoj ljubavi koju je pokazao kroz Isusa.

Vaši darovi pomoći će otvaranju mnogih škola u Gani. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se na Veli

Vju univerzitetu izgradi crkva gde će svi moći da uče o Hristi i da ga slave. Hvala vam.

Misionska služba

- Stanovnici Gane pripadaju različitim religijama. Oko 24% stanovništva sledi tradicionalna verovanja koja obuhvataju obožavanje predaka i vraćanje. Oko 20% su muslimani. Toliki broj čine i protestantski hrišćani. Neke hrišćanske crkve mešaju veru u Boga sa verom tradicionalnih religija.
- Oko 350 000 adventista živi u Gani. Svaki 69. stanovnik je adventista. Molite se da vernici u Gani mogu da pomognu prijateljima i susedima da razumeju zašto je važno da služe samo Bogu, a ne idolima i precima.

27.08.2011.

9. Bog je moj otac

(Zamolite mladića da ispriča ovo iskustvo u prvom licu.)

U školi su me obavestili da mi je majka umrla. *Šta li će se sada desiti sa nama?* pitao sam se. Moj očuh nije bio hrišćanin. Znao sam da nam on neće pomoći da nastavimo školovanje.

Trebalo je uskoro da završim srednju školu. Radovao sam se odlasku na fakultet. Iznenada, moje nade za budućnost su umrle. Vratio sam se u školsku baštu sa očima punim suza. Nastavnik me je upitao šta nije u redu.

Božje staranje

Rekao sam da mi je majka umrla i da nemam novac da platim školarinu i izađem na poslednje ispite kako bih mogao da maturiram. „Obrati se direktoru škole,“ predložio je. „On može da ti pomogne.“ Njegove reči su mi ulile nadu. Međutim, ja nisam išao u

adventističku školu, a bio sam adventista. Otišao sam do direktora i tamo zatekao školskog kapelana. Objasnio sam im svoj problem.

„Dođi sutra,“ rekao mi je direktor. Zahvalio sam se i otišao, ne znajući šta da mislim.

Sledećeg jutra kada mi je sekretarica škole dala da popunim formulare za ispite, shvatio sam da ih je neko platio. Položio sam ispite sa visokim ocenama. *Možda još uvek postoji nada da ću ići na fakultet*, pomislio sam.

Tada je izbio rat u mojoj zemlji i opet se činilo da neću moći da nastavim školovanje. Svoje želje predao sam Bogu u ruke sa potpunim poverenjem.

Bio sam zamoljen da postane saradnik Subotne škole i da pomognem učiteljima u pripremanju lekcija. Ova služba me je podstakla da dublje istražujem Bibliju i provodim više vremena sa Bogom. Takođe sam otkrio ljubav prema poučavanju. Najzad sam krenuo na fakultet. Dobio sam stipendiju što mi je omogućilo da pomognem svojoj braći i sestrama u njihovom školovanju.

Božje vođstvo

Posle završenog fakulteta molio sam se Bogu da pronađem posao. Verovao sam da me Bog poziva da predajem u parohijskoj školi koju sam pohađao i na taj način se odužim onima koji su mi tamo pomogli. Ali kako da svetkujem subotu u školi u kojoj se održavaju časovi i druge aktivnosti toga dana. Molio sam Boga da mi da mudrosti da znam šta da radim.

Dobio sam takav raspored časova da mi je subota bila slobodan dan. Onda sam saznao da je roditeljski sastanak zakazan za subotu. Opet sam se pitao šta da radim. Otišao sam kod direktora i zamolio ga da izostanem sa tog sastanka. Na moje iznenađenje, on mi je dozvolio da idem u crkvu umesto na sastanak. Kakav odgovor na molitvu! Od tada nijedna aktivnost u kojoj sam ja učestvovao nije bila zakazivana za subotu.

Bog se brine

Verovao sam da me Bog poziva u propovedničku službu. U početku sam se opirao toj ideji, ali me ta misao nije napuštala. Na kraju sam klekao i pomolio se. „Bože, ako zaista želiš da radim kao

pastor, neka me crkvena misija pozove da se školujem za pastora.“ Ubrzo me je predsenik misije pozvao i ponudio mi školarinu za teologiju na Veli Vju univerzitetu. Posle zajedničke molitve sa svojom verenicom, odlučili smo da se venčamo i upišemo teologiju.

Ali, kao i u slučaju većine studenata, čak i pored moje stipendije teško je zaraditi dovoljno za školarinu moje supruge, za knjige, hranu i stanarinu. Naučili smo da sve svoje potrebe iznesemo pred Boga i On nas blagosilja. Ne znamo na koji način će nam pomoći ali znamo da hoće.

Nedavno je nas petoro putovalo u Siera Leone da održimo evangelizacije u tri grada. Moja supruga i ja otišli smo u moj rodni grad, Bo, gde smo propovedali, molili se i posećivali ljude. Za dva meseca koliko smo bili u Siera Leoneu, 530 ljudi se krstilo. Imali smo tu prednost da osnujemo crkvu u gradu Bo.

Kada vidimo kako nas je Bog vodio u prošlosti, ne plašimo se budućnosti. Znamo da će Bog ostvariti svoje planove u našem životu. Zahvalni smo Bogu što imamo priliku da pohađamo nastavu na Veli Vju univerzitetu gde primamo dobre hrišćanske pouke za Božju službu. Vaši darovi pomoći će radu ove škole i njenoj službi. Hvala vam!

Kada Fodaj i njegova supruga završe školovanje na Veli Vju univerzitetu, vratiće se u Siera Leone da služe Bogu.

Misionska služba

- U Gani živi oko 350 000 adventista. To znači da je svaki 69. stanovnik adventista. Crkva podržava mnoge osnovne, neke srednje škole i veliki Veli Vju univerzitet, smešten odmah izvan glavnog grada, Akra.
- Univerzitet se naglo proširio poslednjih nekoliko godina. Na kampusu se nalaze učionice, internat, nova kafeterija i kancelarije. Jedino što nedostaje je crkva.
- Deo darova trinaeste subote pomoći će da se izgradi crkva u središtu kampusa.

03.09.2011.

10. Verno svetkovanje subote

Debora je zadrhtala kada je otac povisio glas. „Ako odeš u tu crkvu, neću ti više plaćati školarinu!“ Očekivala je da se otac neće složiti sa njenom odlukom da se krsti u Hrišćanskoj adventističkoj crkvi, ali joj je ipak bilo teško kada joj se njen otac koga toliko voli tako grubo obratio.

Deborin otac je bio vođa crkve koju je osnovao u blizini glavnog grada Gane, Akre. Debora se zanimala za duhovne stvari i volela je da čita Bibliju i otkrije šta joj Bog poručuje kroz nju.

Jednog dana jedan mladić je iznajmio sobu koju je Debora porodica izdavala. Ponudio je Debora lekcije za proučavanje Biblije. Dok ih je čitala, saznala je da je subota sveti dan. Pitala je oca zašto oni nedeljom odlaze u crkvu. Objasnio joj je da hrišćani svetkuju nedelju jer na taj način slave Isusovo vaskrsenje. Debora nije bila zadovoljna očevim odgovorom, pa je nastavila da istražuje Bibliju.

Deborina nova škola

Posle završene srednje škole, roditelji su poslali Deboru na adventistički Veli Vju univerzitet. Svideli su im se visoki hrišćanski standardi koje je škola negovala, ali su je upozorili da ne dozvoli adventistima da poljuljaju njenu veru. Debora je znala da će u ovoj školi pronaći odgovore na svoja pitanja o Bogu i suboti.

Živela je kod kuće, a autobusom je putovala do škole. Posećivala je molitvene sastanke i bogoslužjenja na kampusu. Tokom sedmice molitve, Debora je osetila da je Bog poziva da se zauzme za ono u šta veruje da je ispravno. Oklevala je jer je znala da će otac biti ljut. Želela je još da uči pre nego što preduzme odgovarajuće korake.

Međutim, nije osećala mir. „Znala sam da moram da donesem odluku,“ rekla je, „čak i ako me se otac odrekne.“ Posle čitanja priče o Danilu, razgovarala je sa dekanom univerziteta o teškoj situaciji u kojoj se našla. On se složio da razgovara sa njenim ocem.

Otac je pristao da i dalje plaća školarinu. Međutim, kada se krstila, on se predomislio i odbio da nastavi da je izdržava.

Debora je i dalje verna svom zavetu Bogu. Svoj dom napušta subotom rano ujutru, odlazi na bogoslužjenja i provodi ostatak dana na fakultetu kako ne bi od nje tražili da radi subotom. Roditelji su pristali da je školuju ako se odrekne svoje nove vere. Međutim, Debora se ne predaje. „Moram da budem verna onome što mi je Bog otkrio,“ kaže ona.

Da ne bi još više otežavala situaciju tražeći od majke da sprema samo čistu hranu, Debora često ostaje gladna. „To je sitnica u poređenju sa onim što je Bog učinio za mene,“ kaže ona mirno.

U teškim trenucima Bog je Debori dao san koji ju je ohrabrio da ostane verna uprkos poteškoćama. U snu ona hoda u tami i iznenada ugleda jako svetlo i čuje glas koji joj govori da ostane verna Bogu i Njegovoj istini. Ovaj san joj je pomogao da ostane verna i da strpljivo podnosi probu vere sa kojom se svakodnevno susreće.

Hrabriti druge

Deborina mlađa sestra je takođe adventistkinja. I ona se bori da ostane verna zavetu uprkos protivljenju roditelja. Debora ohrabruje sestru da ostane snažna u Isusu. „Ako otac ostaje kod kuće subotom ujutru, moja sestra ne ide u crkvu kako ga ne bi uznemirila. Molim se da jednog dana razume koliko je važno da se bori za ono u šta veruje,“ kaže Debora.

Ona radi kad god pronade posao kako bi lakše otplatila školarinu. Međutim, teško je pronaći posao na kome se ne radi subotom. Ponekad radi kao kolporter. „Svoju veru delim sa drugima i istovremeno ne kršim subotu,“ kaže ona.

Naši darovi pomažu školama širom sveta. Deo dara trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se izgradi crkva na kampusu Veli Vju univerziteta. Trenutno studenti i zaposleni održavaju bogoslužjenja na kampusu podeljeni u nekoliko manjih grupa. Sastaju se u salama za predavanje, učionicama i kafeteriji. Nova crkva će omogućiti da studenti i zaposleni pozovu svoje prijatelje na bogoslužjenja. Oni žele da drugima govore o dragocenom Isusu koga vole i svojoj veri. Pomozimo im našim darovima trinaeste subote ovog tromesečja.

Kratke činjenice – Gana

- Gana ima oko 24 miliona stanovnika i spada među najgušće naseljene države u Africi. Polovina stanovništva u Gani bavi se poljoprivredom.
- Zvanični jezik je engleski, ali većina stanovnika takođe govori nekim afričkim jezikom. Najrasprostranjeniji afrički jezik je Akan, kojim govori Ašanti narod u centralnoj Gani.

10.09.2011.

11. Sa različitih strana

(Zamolite tri osobe da iznesu ova iskustva u vidu intervjua.)

Govornik: Misionari ne dolaze samo iz jedne zemlje ili sa jednog kontinenta. Oni dolaze sa svih strana i idu svuda. Poput ogromne paukove mreže, Božje sluge prolaze svetom koristeći svoje talente i obrazovanje gde je potrebno.

Filip i Grejs Mejo su iz Kenije, koja se nalazi u istočnoj Africi. Dobili su poziv da služe na Veli Vju univerzitetu u zapadnoj Africi. Dr Mejo je direktor informacione tehnologije na univerzitetu i predaje informatiku i razvoj poslovnih veština. Grejs drži predavanja o zdravlju i ishrani. Imaju troje dece koja studiraju na Filipinima i u Keniji.

Grejs, recite nam, molim vas, kako ste počeli da radite ovde kod nas.

Grejs: Nisam rođena u adventističkoj porodici. U školi sam srela dve sestre koje su bile adventiskinje. Pričale su mi o Bogu i pokazale u Bibliji da je subota sveti dan. Zainteresovala sam se i poželeva da odem u njihovu crkvu. Međutim, u našem malom gradu nije posto-

jala Hrišćanska adventistička crkva, pa sam im se ja pridružila na bogosluženju u njihovom domu.

Kada sam prestala da dolazim nedeljom u crkvu neki vernici su se naljutili. Ali jedna porodica je želela da zna zašto sam napustila crkvu u koju ide moja porodica. Rekla sam im biblijske stihove koji govore o suboti. Uskoro su se i oni priključili adventističkoj crkvi. To su bile prve osobe kojima sam ja pomogla da se obrate i bila sam uzbuđena što sam drugima govorila o svojoj veri.

Filip je odrastao u adventističkoj porodici. Venčali smo se i otišli na koledž. Nismo znali kako će Bog upotrebiti naše darove, ali smo imali poverenja u Njegovo vodstvo.

Filip: Radimo na Veli Vju univerzitetu šest godina. Oboje predajemo i imamo još nekoliko dužnosti zbog kojih smo veoma zauzeti. Ali pronalazimo vreme da pomognemo onima koji su na kampusu. Mnogi studenti imaju ličnih ili finansijskih problema. Mi ne možemo da ih rešimo, ali možemo da ih saslušamo i da se molimo sa njima. Želimo da znaju da brinemo o njima i da Bog brine. Svaki student je naše misionarsko polje.

Naš rad na univerzitetu je svestran. Grejs drži predavanja o zdravlju i ishrani. Zatim, vodi studente da podučavaju lokalno stanovništvo. Na ovaj način studenti uče da služe Bogu i da poboljšaju život drugih putem boljeg zdravlja i ishrane. Grejs sa sobom vodi i crkvene starešine da prevode. Ona je mnogo učinila da poveća svest o važnosti zdravlja i ishrane u naše životu.

Grejs: Pored nastave, Filip je takođe zadužen za održavanje kompjutera u školi. To je veliki izazov, jer je neka oprema veoma stara i korišćenje interneta je prilično ograničeno za školu koju pohađa više od 3000 studenata. Međutim, on čini sve što može da pomogne da se unapredi tehnologija na univerzitetu.

Filip je instalirao sistem optičkih vlakana i internet za školu. Sa svojim timom razvija softver za školske akademske programe. On predvodi tim u uspostavljanju onlajn učionica i podučavanju profesora kako da koriste te sisteme. Činimo sve što možemo da uvedemo univerzitet u dvadeset prvi vek. Nadgledajući većinu posla sam, uštedeo je za univerzitet na hiljade dolara. Veoma je zauzet, ali to je deo njegove službe.

Na kampusu takođe imamo radio stanicu za čiji program se Filip brine.

Filip: Misionari su navikli naporno da rade. Ja obavljam važan posao kojim doprinosim razvoju univerziteta i njegove službe. Toliko sam zauzet vođenjem kompjuterskog sistema i podučavanjem osoblja na fakultetu kako da koriste te sisteme da retko izlazim van kampusa da radim među ljudima. Ja sam se usredsredio da pomognem drugima da unaprede svoju službu.

Posle završene škole nismo bili sigurni šta Gospod želi da radimo. Ali On nas je doveo da Mu služimo na Veli Vju univerzitetu. Roditelji su me posvetili Bogu još kao malog i Bog me koristi u svojoj službi na neočekivane načine.

Govornik: Vaši darovi pomažu misionarima u njihovom radu. Oni dolaze sa svih strana i idu svuda. Profesori, zdravstveni radnici, oni koji se bave administracijom i radnici u prvim redovima potpomognuti su vašim darovima koje svake sedmice dajete u Subotnoj školi. Hvala vam i neka vas Bog blagoslovi što pomažete svojim darovima.

Misionska služba

- Misionari obavljaju različite poslove. Neki se bave administracijom, neki prosvetnim radom, neki su stručnjaci na tehničkom polju. Drugi se bave zdravstvenim radom – lekari, medicinske sestre, anesteziolozi, stomatolozi oftalmolozi. Oni koriste svoje iskustvo, koje prenose na druge ljude, u delovima sveta gde je to najpotrebnije.
- Misionari naporno rade. Oni rade mnogo više od onoga što opis njihovog posla podrazumeva.
- Hrišćanska adventistička crkva ima oko hiljadu misionara širom sveta. Oni su iz desetina različitih zemalja i obavljaju različite poslove. Ali svi oni imaju veliku želju da završe uskoro Gosodnji posao i budu sa Isusom.

17. 09. 2011.

12. Blagosloveno razočaranje

Estela je krenula iz svog doma u Ekvatorijalnoj Gvineji u Ganu po vizu za školovanje u Španiji. Međutim, jedan izgubljen dokument odložio je dobijanje vize, što je sprečilo putovanje u Španiju. Razočaranje je preplavilo njeno srce. Nije znala šta da radi.

Njena sestra je studirala na Veli Vju univerzitetu, pa je Estela odlučila da se tamo upiše da ne bi izgubila jednu godinu. Roditelji su joj nerado dozvolili da tamo studira, ali su je upozorili da se drži podalje od Hrišćanske adventističke crkve.

Duhovna borba

Estela je prisustvovala obaveznim sastancima tokom sedmice molitve na kampusu. Upoznala je biblijske istine o kojima nikada ranije nije razmišljala. Ona je čula da ljudi na kampusu govore o suboti, ali je smatrala da nije važno koji dan ona svetkuje.

Međutim, dok je slušala istine koje je govornik iznosio, shvatila je da je svaka biblijska istina važna za spasenje. *Šta Bog očekuje da uradim?* pitala se.

Te noći toliko pitanja joj se rojilo u glavi da nije mogla da spava. Bila je ubeđena da je istina to što je čula, ali nije znala šta sada treba da radi. Nije dobro poznavala Bibliju da bi znala sve odgovore na pitanja koja je sama sebi postavljala.

Estela je čitala Bibliju tragajući za istinom. Posle izvesnog vremena bila je sigurna da ju je pronašla. Želela je da se krsti.

Pravo vreme

Estela je nerado pisala svojoj porodici da ih obavesti da se priključila Hrišćanskoj adventističkoj crkvi. Znala je da će njeni roditelji biti ljuti i pitala se šta će preduzeti. Tri meseca joj se nisu javili. Onda su je pozvali i pitali zašto je odlučila da se krsti.

Pokušala je da im objasni da sledi biblijske istine, ali roditelji nisu želeli da slušaju kada je htela da im citira neke biblijske stihove. Na kraju su joj rekli da će je ponovo pozvati i reći šta su odlučili.

Estela je bila nervozna dok je očekivala njihov poziv. Počeo je novi semestar i ona se pitala da li da se prijavi na časove. Čekala je i čekala. Roditelji je i dalje nisu zvali. Ipak je odlučila da se prijavi za nastavu.

Roditelji su je konačno pozvali i saopštili svoju odluku: Ako odbije da se vrati porodičnoj veri, više je neće izdržavati. Ako nastavi da se školuje na Veli Vju univerzitetu biće prepuštena sama sebi.

Poverenje u Boga

Estela nije znala kako da plati školarinu, ni da li će joj škola dozvoliti da studira bez garancije da će školarina biti plaćena. Obratila se tada Bogu, za koga je znala da je uvek veran. Bog će pronaći rešenje iako ga ona sada ne vidi.

Estela je pronašla posao na kampusu, a onda se jedan sponzor složio da joj pomogne u plaćanju školarine. Esteli je nedostajala porodica, naročito majka. Ali nije se usuđivala da ih zove, jer je porodica bila izričita da ako se ne vrati porodičnoj veri, više neće biti deo porodice.

Popravljeni odnosi

Jednog dana majka ju je pozvala. Estela je bila presrećna. „Majka sada zna da neću promeniti mišljenje kada je vera u pitanju,“ kaže Estela. „Ali ona pokušava da izgradi mostove između nas. Kao dete bila sam tvrdoglava, ali moja sestra je rekla majci koliko sam se promenila otkako sam svoje srce predala Hristu. Uverila je roditelje da je vera koju sam izabrala istinita i sveta. U stvari, sestra mi postavlja mnoga pitanja o mojoj veri. Vidim da Bog deluje u njenom životu. Mislim da zna da je staza kojom sam krenula staza kojom Bog želi da i ona pođe. Molim se Bogu da moja sestra ima snage da preda svoj život Hristu.“

Estelin sponzor nije adventista. Ona mu govori o svojoj veri i želi da ga dovede Hristu. On je pažljivo sluša i postavlja pitanja.

„Bila sam tako razočarana kada nisam dobila vizu za Španiju,“ dodaje Estela. „Sada shvatam da je Bog imao bolji plan za mene – divan plan da me spasi i učini me svojim detetom. Nije mi žao što nisam otišla u Španiju. Sada želim da se vrati u Ekvatorijalnu

Gvineju i tamo govorim o biblijskim istinama koje sam naučila školujući se na Veli Vju univerzitetu.“

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se izgradi crkva na kampusu Veli Vju univerziteta kako bi ljudi na kampusu i okolini mogli da se sretnu sa svojim Spasiteljem.

- Studenti Veli Vju univerziteta skoro su iz svih afričkih zemalja i nekoliko zemalja izvan afričkog kontinenta.
- Mnogi studenti nisu adventisti. Profesori i studenti adventisti upoznaju ih sa Isusom. Zahvaljujući njihovom radu stotine studenata predalo je svoj život Hristu.

24.09.2011.

13. Program za trinaestu subotu

(izabrati osobe koje će biti Narator, Govornik 1, 2 i 3)

Narator: Danas je trinaesta subota. Ovog tromesečja čuli smo iskustva iz Kameruna i Gane u Zapadno-centralnom afričkom odeljenju.

Govornik 1: Zapadno-centralno afričko odeljenje obuhvata 22 zemlje u zapadnoj Africi. U ovom području živi više od 873 000 adventista. To znači da je svaki 390. stanovnik adventista. Vernici održavaju bogoslužjenja u 7000 crkava i malih grupa širom zapadne Afrike.

Veliki deo severnog područja Zapadno-centralnog odeljenja čini pustinja i polupustinja, dok se gusta džungla proteže u unutrašnjosti ostalog područja. U velikim, modernim gradovima, većinom na obali okeana, žive milioni ljudi, dok milioni drugih žive u kolibama od blata i slame u slabo naseljenim selima raštrkanim širom zemlje. Većina stanovništva u malim selima bavi se zemljoradnjom i uzgajanjem stoke i jedva da mogu da izdržavaju svoje prodice.

Njihov život je stalna borba. Oni čeznu da njihova deca imaju bolju budućnost.

Ljudi znaju da tajna boljeg života leži u obrazovanju. Ako se njihova deca školuju, imaju priliku da se izdignu iz siromaštva i ostvare svoje snove.

Hrišćanska adventistička crkva u Africi naporno radi da obezbedi škole za sve uzraste da bi deca imala priliku da uče. Prosvetni radnici u stotinama osnovnih i srednjih škola u tom području donose nadu i svetliju budućnost onima koji su voljni da uče.

Današnji dar pomoći će adventističkim univerzitetima u zapadno-centralnoj Africi: Veli Vju univerzitetu u Gani i Adventističkom univerzitetu Kosendai u Kamerunu. _____ (ime govornika) reći će nam nešto o Veli Vju univerzitetu.

Govornik 2: Veli Vju univerzitet osnovan je 1979. godine kao koledž. 1997. godine postao je univerzitet. Uskoro je broj studenata dostigao nekoliko hiljada, od kojih mnogi nisu adventisti. Oni upisuju ovu školu jer je poznata po dobrom obrazovanju i visokim moralnim standardima. Škola privlači najbolje studente iz Gane i nekoliko okolnih zemalja.

Najveća potreba univerziteta jeste crkva koja će biti smeštena u srcu kampusa. Postavljeni su temelji, ali nema dovoljno novčanih sredstava da se podigne crkvena zgrada za ljude sa univerziteta i okoline. Kada crkva bude završena biće mesto održavanja misionerskih projekata, na kojima će biti obučavani studenti i pastori laici. Ona će takođe biti mesto okupljanja povodom završnih svečanosti na univerzitetu i drugih značajnih događaja.

Škola i vernici Gane udruženi su u prikupljanju novca za izgradnju crkve na kampusu. Deo darova trinaeste subote pomoći će da se ostvari ovaj plan. Budimo velikodušni i pomozimo braći i sestrama na Veli Vju univerzitetu da svedoče studentima i susedima o Hristu.

Narator: _____ (ime govornika) reći će nam nešto o osnivanju i rastu jednog od najnovijih adventističkih univerziteta.

Govornik 3: Adventistički univerzitet Kosendai smešten je izvan glavnog grada Kameruna. Novi kampus u kome će biti smešteni studenti još uvek je u izgradnji. Dok se ne završi studenti moraju da žive i uče u kampusu prepune adventističke srednje škole.

Prvi studenti su se suočavali sa nezgodnim rasporedom časova, prepunim i neadekvatnim prostorijama za život. Profesori su živeli u gradu i održavali sedmičnu intezivnu nastavu. Ali studenti koji su diplomirali postali su prosvetni i zdravstveni radnici i poslovni ljudi.

Univerzitet i sedište Hrišćanske adventističke crkve u Kamerunu čine sve da završe novi kampus, koji će moći da primi još veći broj studenata.

Zdravstveni program je jedan od najpopularnijih na univerzitetu, ali je neophodan medicinski kabinet u kome će studenti moći da dobiju odgovarajuću obuku. Deo darova trinaeste subote pomoći će njegovu izgradnju.

Desetine studenata koji su studirali u teškim uslovima u prvim godinama od osnivanja škole, pronašli su posao na kome mogu da služe drugima putem zdravstvenog rada. Podržimo jedan od najmlađih univerziteta, koji se brzo razvija, u želji da budućim studentima omogući što bolje uslove.

Narator: Dva univerziteta u Zapadno-centralnom afričkom odeljenju čekaju na našu pomoć. Našim darovima pošaljimo im poruku da brinemo o njima i želimo da uspeju u svojoj nameri da slede Božje planove. Budimo velikodušni kako bi ove škole svetlele poput svetionika na stenovitoj obali.

Projekti ostvareni vašim darovima:

Adventistička bolnica Buea u zapadnom Kamerunu započela je svoj rad kao klinika 1971. godine. Hiljade ljudi je tokom godina na tom mestu primilo pomoć. Dar trinaeste subote pomogao je da ova klinika preraste u bolnicu. Danas stotine ljudi mesečno primaju negu koju cene i upoznaju Spasitelja uz pomoć vaših darova. Hvala vam od srca.

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2010.
Za internu upotrebu